

**Jordi
Sierra i Fabra**

JORDI SIERRA I FABRA

JO, LAIA

Fanbooks

© Jordi Sierra i Fabra, 2023
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2023
ISBN: 978-84-19150-74-5
Dipòsit legal: B. 13.377-2023
Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

LAIA

La primera vegada que vaig ser conscient del meu aspecte horripilant va ser als set o vuit anys. Potser abans, als sis. No ho recordo gaire bé. La mare em va portar a una acadèmia de ball, pensant que m'agradaria aquest rotllo del ballet, i el primer dia, al vestidor, quan vaig veure les altres nenes com jo, nues o en calcetes, vaig comprendre que mai no seria com elles. Excepte una, més ampla que alta, les altres eren superprimes i tenien les cames llargues, uns cabells preciosos i uns rostres agradables, per no dir directament que eren maques. Al cap d'una setmana li vaig dir a la mare que no hi volia tornar. Va tenir un gran disgust. Per què?, em preguntava. I jo li donava excuses, que si la música, que si era maldestra, que si això, que si allò. A partir de llavors el mirall es va convertir en la meva obsessió i en el meu enemic. La meva germana gran també. Té gairebé quatre anys més que jo i és alta, prima, maca, amb uns cabells preciosos, un tipus impressionant, li queda bé qualsevol cosa que es posi i tots els nois bavegen per ella. I això que està carregada de complexos... Ella! Jo crec que és masoquista.

La segona noció del meu aspecte horripilant va arribar ja amb nou anys. D'això sí que me'n recordo. Hi havia un nen que m'agradava; era simpàtic i solia parlar amb ell. Pensava que teníem una bona relació. Fins que un dia al pati el vaig sentir quan parlava amb un altre nen. Per

què estàs sempre amb la grassa? Doncs perquè em fa pena. Apa, ets ximple! Almenys toca-li el cul, no? I el meu amic va i deixa anar: Em faltarien mans. Això amb nou anys. La meva relació amb els nois crec que va acabar aquí. Vaig decidir concentrar-me en les amigues. Però també va sortir malament. Vaig intentar que no m'afectés que la Maribel tingués els cabells arrissats, que els de l'Anna fossin llisos i sedosos, que la Berta fos rossa i la Carlota els portés llargs fins a mitja esquena. Els meus cabells ja eren esclarissats, fastigosos, un embull ingovernable. Cada nit necessitava i necessito un rasclat per desenredar-me'ls. I encara que no fes o no faci res, s'embullen i s'embullen igual al cap de poques hores. I no diguem a l'estiu, a la piscina. Les amigues primer van estar bé, però a poc a poc es va notar que els molestava. Amb onze anys ja tontejaven. Amb dotze, més que tontejar, demanaven guerra. Jo m'aferrava a un somni: formar part d'alguna cosa, sentir-m'hi integrada. I no. Va ser el segon pal el que em va fer convertir-me en la solitària que vaig ser fins a gairebé els quinze anys.

Però anem a pams. Encara falta una mica d'història per explicar. La Maribel, l'Anna, la Carlota i la Berta van acabar fent-me el buit. La culpa va ser d'una altra integrant del grup, que va aparèixer de sobte a principi de curs. Era com aquestes noies de les pel·lícules de Disney. Ja anava maquillada i semblava gran. Es deia Sònia. La Sònia va fer que les altres també es maquilessin i es pintessin fins a semblar cromos. Jo ho vaig intentar un dia, i tot i que em vaig adonar que el meu aspecte era el d'una noia a qui acaben de llançar un pastís a la cara, hi vaig posar ganes. Quan la mare em va veure va arribar el primer cop. Que vas a una festa de disfresses? No, mama, és

que m'he maquillat. Laia, no diguis ximpleries. Que sí, mama. Sembles un espantaocells. I llavors va arribar el pare, i sense dir-me res va agafar una tovallola mullada i me la va passar per la cara. Que vols semblar una puta? Papa, em fas mal! Més te'n farà la vida si no te la prens seriosament!

Em vaig ficar al llit plorant, i els dies següents, quan les altres ja passaven de mi, vaig tocar fons. A partir d'aquest moment em vaig quedar sola, no parlava amb ningú, anava a l'escola, fingia que estudiava i poca cosa més. Des de la direcció, no van trigar a cridar els pares per dir-los allò tan típic: És que amb el seu potencial no entenem per què treu unes notes tan justes. Potencial? I una merda! No es té potencial amb els cabells de fregall, el cos rabassut, sense cintura, amb les cames curtes, els dits com botifarres, els pòmuls rodons i els llavis fins com si en lloc de boca tinguessis un tall horitzontal al mig de la cara. Però això va ser només el principi. Va arribar el canvi. A millor? A pitjor. Sabia que amb el temps els meus pits serien enormes. Només tenia mugrons, com dos grans punyents, i ja anava amb les llibretes i els llibres posats contra el pit per aixafar-los. Després me'ls vaig embenar, per estrenye'ls al màxim. Però la naturalesa és cruel. Creixien i creixien com boles.

D'acord, únicament hi faltava la cirereta. El pitjor dia de la meva vida, fins llavors, va arribar als tretze anys. Era a classe de llengua i de sobte vaig sentir una punxada estranya al ventre. Llavors vaig notar una mullena, com si m'acabés de pixar a sobre. Per si no fos prou, duia faldilla. Amb pantalons encara ho hauria pogut dissimular una mica, però amb faldilla... impossible. Em vaig palpar el sexe, per sobre de les calces, i quan em vaig mirar els dits

hi vaig veure sang. No soc idiota. Sabia que era la regla. Però... a classe? De debò? No podia haver sigut a casa, soleta, o dutxant-me, com a les pel·lícules? Doncs no. I per a més horror, en aquell moment, va la professora i em pregunta no sé què. Jo ni sabia de què parlava. La vaig mirar atònita. No m'has sentit, Laia? Sí, senyora. Doncs bé. És que no sé... No saps de què estàvem parlant, oi? No. Això et valdrà un zero. Jo... I la sang que em queia per les cuixes. No una mica, no, què dius. Rius de sang. Era lògic? Ni parlar-ne! Perquè jo era allà amb tot aquell mal rotllo. No sabia què fer. Faltaven quinze minuts perquè acabés la classe. Estava atrapada, a punt de patir la humiliació més gran de la meua vida. De sobte, un noi que era al meu costat rient d'amagatotis va i crida: Està pixant sang! Aquí ja no vaig poder més, em vaig aixecar de la cadira i, sense demanar permís, vaig arrencar a córrer amb la mà a l'entrecoix. Vaig sortir de classe entre les rialles dels companys i me'n vaig anar al lavabo, que no era precisament a prop. Em vaig tancar en un vàter i em vaig posar a plorar. Al cap de dos minuts va aparèixer la profe de llengua, que per fi havia aterrat a la realitat. Estàs bé, Laia? No! Què et passa? M'ha vingut la regla! Posa't un tampax. Que no en portes? No, és la primera vegada! Oh, vaja! Espera, no et moguis! Com volia que em moguéssis? Vaig continuar plorant fins que va tornar amb l'encarregada de la farmaciola. Jo no volia obrir la porta, però vaig haver de fer-ho. Em van ajudar a netejar-me i em van donar una compresa. Després em van deixar anar-me'n a casa. La mare, quan ho va saber, va deixar anar un espectacular: Ja ets una dona! La vaig mirar gairebé amb odi, encara que ni se'n va adonar. Per què havia de voler ser una dona, jo? Després va arribar el pare i, molt seriós, em

va apuntar amb un dit i va acabar d'arrodonir-ho: Ara, compte amb els nois, eh? No volem tenir un disgust. Re-deu, això amb tretze anys! I ja, des d'aquí, una mena de vertigen al·lucinant, com si la natura s'obstinés a fer proves amb mi. Els gairebé dos anys següents, fins ara, han sigut com lliscar avall per un pendent, sense enlloc on aferrar-me. Una amiga li va dir a la mare: La teva filla hauria de fer règim, no? Règim, la meva filla? Què dius? La meva filla no està grassa, és preciosa. Va dir això de «preciosa» amb un èmfasi... Les vocals li van patinar com patina un cotxe per una autopista amb la calçada plena d'oli. Fins i tot la meva germana, que ja canviava de xicot com jo de roba interior, em va deixar anar que jo no estava grassa, ni era lletja, sinó que era com la majoria i molt atractiva, encara que no me n'adonés. Pietat? Ni idea. És la meva germana i l'estimo. Però és clar, per a ella és fàcil dir-ho.

Aquest últim any, a classe, hi havia un noi encara més grasset que jo, amb les galtes tan inflades que li mig aclucaven els ulls. I a tothom li va donar per voler aparellar-nos. Què passa, que els alts han d'anar amb els alts, els cromos amb els cromos i els rabassuts amb els rabassuts? Per acabar-ho d'adobar vaig fer una amiga que al cap de tres mesos em va estampar un petó a la boca i em va ficar la llengua fins a la tràquea. Resulta que estava enamorada de mi. M'agrades, va dir. M'excites, va afegir. I jo, de pasta de moniato. No soc lesbiana. Això no ho saps. Que sí que ho sé. Prova amb mi i llavors decideix. No, no provaré. Tu t'ho perds, mira, i em va ensenyar el sexe, que semblava un tros de la selva amazònica per la seva densitat i exuberància. De rasurat, res. Pèl-pèl. Em vaig posar a plorar com una ruca i aquí va acabar tot.

Continuo? La llista de greuges seria llarga i no val la pena. O sigui que estava a punt de fer quinze anys i pensava que la vida m'havia jugat una mala passada, que m'havia tocat tot el dolent, res de bo, i que no era just, que almenys hauria pogut tenir alguna cosa si més no normal per compensar. Però no, merda. No. Soc baixa, tinc uns cabells fastigosos, galtes de pa, llavis fins, pits grossos, cames curtes, i la convicció que no serveixo per a res.

En voleu més o no cal?

PRIMERA SESSIÓ

—Com et dius?

—Ja ho sap.

—Però ho has de dir.

—Per què?

—Perquè això es grava i ha de quedar constància que ets tu.

—Es grava?

—Sí.

—I per què es grava?

—Es graven totes les sessions amb els pacients.

—D'acord, però per què?

—Per tenir enregistrat el que has dit.

—És a dir, que la meua veu, el que digui, es quedarà aquí per sempre.

—Bé, per sempre...

—És igual. Qualsevol pot escoltar-ho.

—Això no.

—Ja, com a internet. Tot déu es pensa que està fora de perill, que ningú veurà el que diu o expressa, que no hi ha pirates..., i després passa el que passa.

—Guardo les xerrades amb els meus pacients sota clau.

—Ai, mira, quina seguretat!

—Estàs fent el ronsa per no començar?

(Anotació: la pacient em mira fixament i fa una pausa després de la qual sembla rendir-se.)

—Jo? No.

—Doncs vinga, digue'm el teu nom.

—Laia Martínez Pérez. L'hi dic lletra a lletra?

—No fa falta.

—És que com que és suec...

—T'agrada fer broma o et fas la dura?

(Anotació: la pacient arronsa les espatlles i fingeix fastigueig. No està còmoda ni a gust.)

—No diuen per aquí que no hi ha sentit de l'humor?

—Qui ho diu, això?

—No ho sé. Ho dec haver llegit.

—Sí, és bo tenir sentit de l'humor, però sempre en el moment adequat i en les circumstàncies precises.

—La gent fa acudits en els enterraments.

—No és el millor exemple.

—Jo crec que sí. Li tenen tanta por a la mort que s'ho treuen del damunt fent broma mentre a tres passes hi ha el mort dins la caixa.

—Has viscut una cosa així?

—Sí.

—Amb qui?

—Amb el meu avi.

—La gent feia acudits al funeral del teu avi?

—Vaig sortir un moment de la saleta del tanatori i tots eren allà, com en un sopar d'empresa, però sense begudes. Normal, molts només es veuen d'enterrament en enterrament i tremolen per si el proper és el seu. Semblava una festa, de debò. Ningú no plorava.

—Et va doldre?

—Sí, suposo.

—L'estimaves, el teu avi?

—Era un paio legal. El millor.

—Hi parlaves molt?

—Sí. M'explicava coses, històries... No em cansava mai d'escoltar-lo.

—De què va morir?

—De vell.

—Alguna malaltia?

—No. Al llit. Dormint. No es mereixia patir.

—Parlàvem del teu sentit de l'humor.

—Sí, ja.

—No creus que la falsa ironia o el cinisme perverteixen la idea del que és tenir sentit de l'humor?

(Anotació: la pacient arrufa les celles de manera exagerada.)

—Miri, soc aquí en contra de la meva voluntat, aguantant que em faci preguntes per explorar-me el cap. Què vol? Sento com si una mà invisible em remogué el cervell.

—No creus que és pel teu bé?

(Anotació: la pacient s'exalta.)

—I una merda!

—Tranquil·litza't.

—No, si jo estic tranquil·la. Au, pregunta.

—Quants anys tens?

—Quinze.

—Com et definiries a tu mateixa?

—No en tinc ni idea.

—Feliç, trista, enfadada, violenta...?

—No sent tothom una mica de totes aquestes coses segons les circumstàncies?

—Però tu, generalment...

—S'ha mirat al mirall?

—Jo? Sí.

—I què hi veu?

—No entenc la teva pregunta.

—Està feliç, contenta, satisfeta de si mateixa, quan es mira al mirall?

—Bastant feliç, bastant contenta, bastant satisfeta de mi mateixa... És la tònica.

—Sap què hi veig, jo?

—No. Digue-m'ho.

—Veig el mateix que veu vostè, ara.

—I és?

(Anotació: la pacient obre els braços i s'hi envolta el cos.)

—Veig això, cony!

—No estàs bé amb tu mateixa.

—Està de conya? Peso més de seixanta quilos, soc baixa, tinc uns cabells fastigosos...! Arreglarà tot això analitzant-me la ment?

—No, no solucionaré això, però sí que intentarem que t'estimis a tu mateixa.

—Com?

—Amb aquestes sessions.

—I un dia sortiré d'aquí feliç, radiant, contenta? Sap el que m'espera aquí fora?

—Sí que ho sé: la vida.

—No em vingui amb frases fetes!

—Aquesta és certa. La vida no és un problema per resoldre, sinó un misteri per descobrir.

—Òndia, a vostè li van posar un excel·lent en tot, oi? Sap quines són les meves frases favorites sobre la vida? Una és de John Lennon: «La vida és això que passa mentre estàs fent plans». L'altra la vaig llegir en una novel·la de l'escola: «La vida és una pel·lícula que sempre acaba malament. El protagonista mor».

—Les conec.

—La vida és collonuda si has nascut a Nova York i tens pasta, i una merda si has nascut a l'Àfrica i et mors de gana; fantàstica si has nascut en un país en pau i un infern si el teu país està en guerra i et bombardegen i has de fugir; i, naturalment, estupenda, si ets maca i prima, i fastigosa, si ets com jo.

—Laia, treballarem això, t'ho prometo.

—Ja, com no m'hipnotitzi...

—Per què no confies en mi?

—Fa miracles?

—No. El miracle el faràs tu. Podem continuar?

—M'estiro al divan?

—No fa falta. Pots quedar-te asseguda. Parla'm dels teus pares.

—Per què?

—Vull conèixer el teu entorn.

—Els meus pares són avorridament normals.

—Com és la teva mare?

—Normal, ja l'hi he dit.

—Què és per a tu normal?

—Aviat farà cinquanta anys, no es cuida, és menopàusica, va treballar fins que la van despatxar o l'empresa va tancar o una cosa així, i ara com a molt ajuda en la fleca de davant de casa per no avorrir-se, per sentir-se útil i guanyar-se uns calés. És maniàtica de la neteja i de l'ordre. Sospira molt, està resignada a tot. A les tardes, que no la facin aixecar de la butaca des d'on veu les merdes de la tele. Té mòbil i no sap fer-lo servir. Continuo?

—L'estimes?

—És la meva mare, no?

—Però en parles en un to molt despectiu.

—No és veritat. Només soc realista. És com és i ja està.

- T'està molt a sobre?
—No ho sé, suposo que sí.
—Amb què et pressiona més?
—Amb el menjar i l'ordre. Bé, i també amb l'aspecte, el que porto i tot això.
—Us baralleu molt?
—Sí.
—A crits?
—Sí.
—Normalment qui guanya?
—Ningú. Cap de les dues. En general tot acaba quan em tanco a la meva habitació amb un cop de porta.
—L'has sentit plorar?
(Anotació: *la pacient crispa la mirada.*)
—Sí, de vegades.
—Es baralla amb el teu pare?
—No, això no.
—Així doncs, plora sola.
—Sí.
—Te'n sents responsable?
—Si ho fa després d'una de les nostres baralles..., pot ser.
—Et fa mal?
—Doncs és clar.
—I el teu pare?
—El meu pare, què?
—Com és, què fa...
—Treballa d'operari en una fàbrica de components electrònics, n'és l'encarregat, està preocupat per si la tanquen i es queda sense feina als cinquanta-dos anys o bé el jubilen anticipadament. És calb i li fot molt. Va deixar de fumar fa tres anys i es va posar dels nervis, es va engrei-

xar cinc quilos. S'enfada per tot, crida per tot i m'amarga la vida tant com pot.

—T'ha pegat alguna vegada?

—No, pegar-me no. Mai.

—L'estimes?

—Sí, dona, sí.

—Sents que ell t'estima a tu?

—Diu que tot ho fa per mi i per la meva germana, que som les seves nenes, que...

—Què? Continua...

—Una vegada, fa dos anys, es va emborratxar en un casament, i li va agafar per plorar, així, en pla depressiu. Va dir que se sentia fracassat, que tot li havia sortit malament, que era una merda...

—El vau ajudar?

—Jo no sabia què fer, estava bloquejada. La mare sí, li va dir que tenien dues filles estupendes i tal, que molts altres estaven pitjor, que... Coses així.

—Tu creus que altra gent està pitjor?

—I millor, no et fot.

—Però això no et consola.

—A mi el que facin els altres...

—No sents gelosia o enveja de ningú?

(Anotació: la pacient sembla serena, però fa l'efecte que parla des d'un pou en què està sumida.)

—De les noies primes i maques.

—Voldries ser com elles?

—I qui no?

—No creus que elles també tenen problemes?

—Imagino que sí; però menys importants, segur.

—Saps que, de vegades, per estar primes, pateixen trastorns importants, anorèxia, bulímia...

—Canvio la seva anorèxia i la seva bulímia per les meves dietes que no serveixen per a res.

—Saps que això no és exacte, per no dir tendenciós, fals...

—Doncs d'acord.

—La teva germana és prima?

—Sí.

—Com és la teva relació amb ella?

—L'estimo i m'estima, i ja està.

—Esteu unides?

—Sempre m'ha cuidat.

—Però esteu unides?

—Ens portem gairebé quatre anys. Hi ha una diferència d'edat important.

—Com és, ella?

—Alta, maca, prima, té uns cabells preciosos, uns llavis perfectes, els pits petits... Per això tots els nois li van al darrere i ella canvia de xicot com jo de samarretes.

—No creus que és com tenir a casa un model que t'afecta?

—Ella també té molts complexos.

—Com ara quins?

—Que si té el nas massa llarg, que si té els llavis gruixuts, que si té els pits petits, que si té els peus lletjos... Jo me'n ric. Ja li canvio les tetes quan vulgui, i així veuria què és aguantar aquest pes.

—És a dir, que ningú està content amb el seu aspecte.

—Dit així...

—No creus que la gent s'estima poc a si mateixa?

—Si t'estimes et diuen narcisista, i, si no... acabes aquí, al manicomi. Genial, no?